

tás további várható emelkedése következtében a papírfát importáló államok erőfeszítéseket fognak tenni a hulladék széleskörű felhasználására, továbbá a lomblevelűek, elsősorban a nyárfélék nagymértékű telepítésére és felhasználására, annál is inkább, hogy emelkedő szükségleteiket egyre nagyobb mértékben fedezzék hazai forrásokból.

Összefoglalva megállapítható, hogy 1958-ban a fapiac a nyugat-európai gazdasági helyzet következményeképpen meggyengült, áresések következtek be, elsősorban a gyengébb minőségű választékokban. Az import-színvonal az összes fontosabb választékban az 1957. évi színvonal alatt maradt. Az 1959. évi piaci helyzet elsősorban az általános nyugat-európai gazdasági helyzettől függ; egyes jelekből arra lehet következtetni, hogy az export-import tevékenység valamelyest meg fogja haladni az 1958. évi színvonalat, de nem fogja elérni az 1957. évi szintet.

Az európai források továbbra is fedezik az európai szükségleteket hosszabb távlatokban is.

A gépi fakitermelés és a közelítés néhány munkaszervezési problémája

SZEPESI LÁSZLÓ igazgatóhelyettes és
HUSZÁR ENDRE tudományos munkatárs, ERTI

A munkaszervezés legfontosabb feladatai közé tartozik a munka termelékenységének növelése, az energia kedvező kihasználása. Ez azt jelenti, hogy bizonyos munkát minél kisebb fizikai igénybevétellel és gépi, illetőleg fogatos energia felhasználásával igyekszünk elvégezni. Ma, amikor változnak a munka eszközei és emellett a követelmények is, fokozott figyelmet kell fordítanunk a munkaszervezésre.

A fahasználatban a különböző munkafázisokat ma általában egymástól elválasztva hajtják végre. Az egyes fázisok között hetek, nem ritkán hónapok is eltelhetnek. E szakaszok közül első a vágás tervezés. Ez magában foglalja a vágásjelölést, a becslést és a kiszállító pályák kitűzését. A következő a fakitermelés: a döntés, a gallyazás, a darabolás, a kézi összehordás, a sarangolás stb. ... A további munkafázisok: a közelítés, a kiszállítás és a szállítás.

Az egyes szakaszok befejezése egy-egy állomás a fahasználati munkában. A tervek teljesítését ezek szerint ellenőrizzük, de így épül fel a statisztika és a mérlegkészítés rendszere is. Emiatt a munka nem ritkán öncélúvá válik az egyes szakaszokban és gyakran nem vagyunk tekintettel a következő fázisra. Így pl. a fa kitermelésekor gyakran sarangoljuk a tűzifát olyan helyre, ahova a fogat nem állhat be, más esetben a gépi forgalomra alkalmatlan utak mellé végzünk kiszállítást. Ilyen módon az adott munkafázisban bizonyos mértékig emelkedik a teljesítmény, de a megtakarított idő többszörösét veszítjük el a következő szakaszban. A tagozódás jelenlegi formájának és a jelenlegi munkamódszernek egyéb fogyatékoságai is vannak. A fakitermelés során pl. a tűzifát és a kisméretű szerfát nagy fizikai igénybevételt jelentő kézi munkával összehordjuk és összerakjuk a tő mellett, de ha a fogat nem állhat közvetlenül

a sarang mellé, még egyszer el kell végezni ugyanazokat a munkaműveleteket. Helyes munkaszervezéssel a kézi összehordást és az első összerakást meg lehet takarítani. Ezek a kétszeresen végzett munkák a kapcsolás hiányából adódnak.

Az egyes szakaszokon belül is sok a hiba. Gépesítünk, helyesebben gépet adunk a munkásaink kezébe, ezek azonban a megszokott, régi módszerek szerint dolgoznak velük. Így a munkába a gép nem hozhat jelentős változást.

A hibákat két csoportba oszthatjuk. Az egyikbe tartoznak azok a fogyatékoságok, amelyek az egyes munkafázisok helytelen szervezéséből, míg a másikba azok, amelyek a szakaszok helytelen kapcsolásából erednek.

Tanulmányunkban csak a fakitermeléssel és a közelítéssel, illetve ezek munkaszervezésével foglalkozunk. Napjainkban e két szakasz egyidejű elvégzésének, illetve egyesítésének kérdése mindinkább előtérbe kerül. Az összekapcsolás mellett sok szervezési és védelmi megfontolás szól.

A közelítés fogalma újabban erősen módosult.

A gépek bekapcsolódása megteremtette a kiszállítási fogalmát. Ennek során a kisebb önköltséget biztosító gépekkel mind mélyebben hatolunk be az erdőbe. A tulajdonképpeni közelítés így lerövidül és nem ritka a 100 m alatti távolság sem. Elsősorban ez teszi lehetővé a kitermelés és a közelítés összekapcsolását. Az összekapcsolást elsősorban erdővédelmi szempontok követelik. A fakitermelés és a közelítés egyaránt a fa termesztését közvetlenül szolgáló területen zajlik le és a két munkával szemben támasztott ilyen követelmények azonosak. Mindkét munkát úgy kell folytatni, hogy a kitermelt fa legmesszebbmenő védelmét biztosítva a talaj, az újulat és a visszamaradó állomány se károsodjék. Sokat vitatott kérdés, hogy a károsodásnak milyen mértékben oka a fakitermelés és milyen fokban a közelítés. Ha a két munkát összekapcsoljuk és elvégzését egy munkacsoportra bízuk, a károk megszüntetésében jelentős lépést teszünk előre. Az eddigi két különálló és főleg a közelítés esetében nehezen ellenőrizhető részleg helyett ugyanis egy kisebb munkacsoport valóban felelős lesz. Munkáját megfelelő bérezéssel vagy premizálással könnyen kézben tarthatjuk. E munkacsoportnak a döntés irányításával és a közelítőeszközökkel vagy gépekkel módjában lesz a legszebben újult foltokat elkerülni, onnan az anyagot szálában vagy részben daraboltan olyan helyre vinni, ahol a további feldolgozás vagy tárolás már nem okoz kárt.

Az egybekapcsolt munkát a körülményektől és a termelőeszközöktől függetlenül sokféleképpen végezhetjük. Irányadó szempont az, hogy műszaki lehetőségeknek megfelelően minél hamarabb vigyük el a kidöntött fát a tő mellől és a felkészítésből minél többet végezzünk el a rakodón vagy a pásztákon. Itt a munkának már nincsenek kedvezőtlen élettani kihatásai. A helyes szervezéssel nemcsak a biológiai károkat csökkentjük, hanem a termelékenységet is növeljük.

E kétségtelenül tökéletesebb munkát csak úgy hajthatjuk végre, ha már az előkészítés is megfelelő tervek alapján és jó felkészültséggel indul. Mind biológiai, mind műszaki vonatkozásban a legfontosabb annak a pályahálózatnak a kitűzése és elkészítése, amelyen a kitermelt fa a vágásból eljut a szállítóeszközökig. A pályahálózatnak egyaránt ki kell elégítenie a járóművek (gépköcsi, traktor) vagy egyéb eszközök (kötélpálya) műszaki és az állomány élettani érdekeit. Ugyanakkor külön rakodók létesítése nélkül alkalmasnak kell lennie a fa tárolására is.

Magának a gépi fakitermelésnek munkaszervezésében szintén több szempontot kell figyelembe venni. A motorfűrészek előnye, hogy magasabb fűrészelési teljesítményt produkálnak, mint a kézi fűrészek. Az ERTI vizsgálatai sze-

rint pl. az egyszemélyes motorfűrészek 2—5-ször, a kétszemélyesek 6—12-szer nagyobb felületet vágnak át ugyanazon idő alatt, mint a kézfűrészek. Minden vágáskor a motor és kézfűrész különböző teljesítménye következtében meghatározható mennyiségű időt takaríthatunk meg. Ez az időmegtakarítás függ a fafajtól, átméretől, a lánc élességétől, a kezelő szakképzettségétől és néhány más tényezőtől is.

A motorfűrész azonban csupán a munkaidő egy részében végez effektív munkát, az idő többi részét a fától fáig, vagy vágástól vágásig való vitele, illetve más műveletek foglalják le. Így a gép jellegéből adódó időmegtakarítás „termelődése” nem folyamatos. Az ún. tiszta fűrészelési idő a döntésben 20—30%-a, a darabolásban pedig 40—50%-a az összes időnek. Az elérhető időmegtakarítás a százalékoknak megfelelően csökken. A gyakorlatban a gépet nem használják egész napon át. Általában 4—5 órát döntenek és darabolnak. A fennmaradó idő alatt a gép áll, a gépkezelő pedig egyéb munkát végez. Ha pl. a döntés-darabolás műveletében a fűrészelés aránya 35% és a géppel a munkaidő 60%-ában dolgozunk, a 8 órás műszakból a gép összesen csak $8 \times 0,35 \times 0,6 = 1,68$ óra hasznos munkát végzett. A fűrészelésből származó időmegtakarítás így csupán erre az időre vetíthető.

Az időmegtakarítással — s mivel a kettő összefügg, a költségmegtakarítással — kapcsolatos válasz a fentiekből szinte önként adódik. Törekednünk kell a döntés és darabolás minél kevesebb gépállással járó folyamatossá tételére, a fűrészelés részarányának növelésére és a motorfűrész minél hosszabb üzemeltetésére a munkanap alatt. Természetesen a munkafiziológiai, balesetelhárítási, valamint a karbantartási stb. szempontokat a legmesszebbmenőig ki kell elégítenünk. Ezt azt jelenti, hogy a gépet a munkacsapaton belül szakképzett munkás kezelje, s a munkacsapat tagjai (akiknek száma az állománytól és egyéb viszonyoktól függően változik) végezzék az egyéb nem gépi műveleteket.

Mint láttuk a gép hasznos üzemóráinak növelésével az időmegtakarítás fokozható. Ez nem áll ellentétben a költségkihatás problémájával sem. Ha a gép élettartama — tételezzük fel — 2500 óra, nem közömbös, hogy azt 5 év, vagy 2—3 év alatt dolgozza le. Nem érdektelen továbbá az sem, hogy a beszerzési költség korábban, vagy későbbben térül-e meg. A motorfűrészek avulása igen gyors. Évről évre olcsóbb, jobb, megbízhatóbb és gazdaságosabb gépeket gyártanak. Ezek üzemköltsége általában kisebb, mint az előző típusoké. Általános követelmény, hogy a gép minél több üzemórát teljesítsen egy év alatt.

Az időmegtakarításra, a gépek maximális kihasználására való törekvés azonban nem mindig azonos a munka termelékenységének növelésére való törekvéssel. A munka termelékenysége, vagy közelebről meghatározva az egy főre eső teljesítmény akkor a legkedvezőbb, ha a művelet elvégzésében minél kevesebb dolgozó vesz részt. Ha pl. egy műveletet egy dolgozó végez, az adott munkamennyiséget úgy oszthatja be, hogy azt minél kisebb fáradtsággal és idővesztéssel láthassa el. Ha egyedül dolgozik, a teljesítmény egy főre vonatkoztatva a legmagasabb. Amennyiben egy osztható műveletben többen vesznek részt, ütközhet az egyes dolgozók elképzelése és munkája. Ezek az „ütközések” torlódásokat, állásidőket, esetleg baleseteket okozhatnak. Ez számos példával bizonyítható. Ha pl. az egyedül dolgozó teljesítményét 100%-nak vesszük, ez két főből álló munkacsapat esetében egy főre vonatkoztatva 84%-ra, 3 fő esetében 65%-ra, 4 fő esetében 78%-ra, 5 fő esetében 46%-ra és 6 fő esetében 60%-ra esik vissza. Ez a teljesítménycsökkenés készítette a szakembereket az egyszemélyes, illetve a kislétszámú munkacsapatok kialakítására.

A nagyobb részlegek együttes munkájában előálló időkiesések megfigyelhetők hazai viszonyaink között is. Így a 8—10 főből álló vagy annál nagyobb létszámú munkacsapatokban — kellő szervezés híján — annyi időkiesés keletkezhet, ami többszörösen felülmúlja a motorfűrész akár egésznapos üzemeltetéséből származó időmegtakarítást is. Ezt tapasztalhatjuk néhány erdőgazdaságunkban, ahol a kézi fűrészrel dolgozó munkapárok teljesítménye egy főre vonatkoztatva nagyobb, mint a motorfűrész munkacsapatoké.

Mindezekből következik, hogy kislétszámú munkacsapatok vagy részlegek kialakítására kell törekednünk.

Az egy főre eső teljesítményt sem tekinthetjük azonban mindig irányadónak. A munkások képességei és hajlamai különböznek. Sok szakmunkás egyedül is jól ellátja a fakitermelésben előforduló összes feladatot, viszont mások kevésbé. A döntés, darabolás és még néhány művelet alapos szakképzettséget kíván. Ezzel főként az időnyelleggel dolgozó segédmunkások általában nem rendelkeznek. Elméletileg könnyű szétosztani a munkásokat egytagú munkacsapatokra, ez azonban gyakorlatilag nem mindig hozza meg a kívánt eredményt.

Figyelembe kell vennünk továbbá az egyik vagy másik szervezet szerkezet- vagy gépszükségletét is. Jobb szerszám és gépkihasználás esetében kevesebb, ha a kihasználás rossz, akkor több termelőeszközt kell beszereznünk. A több termelőeszköz ellátása, karbantartása nagyobb gondot jelent, s ez aligha áll arányban az egy főre eső teljesítmény növekedésével. Az egy főre eső teljesítmény növelése nem lehet öncél, főleg gépek alkalmazásakor. A munka szervezetét úgy kell kialakítanunk, hogy a kis létszámú részlegek egyaránt biztosítsák a gép jó kihasználását és az egy főre eső nagy teljesítményt. Ésszerű határt kell tehát megállapítanunk a gép jó kihasználásából és a kis létszámú munkacsapatból származó, a munka termelékenységét befolyásoló érdekek között.

A továbbiakban vizsgáljuk meg a munka megkönnyítésére vonatkozó célkitűzéseket. A motorfűrészrel végzett munka a döntésben és a darabolásban könnyebb, mint a kézfűrész. Az átállások ideje alatt, amikor a fűrész hordozni kell, viszont nehezebb. A napi energiaszükségletet a kézi és gépi fűrészre az ERTI-ben munkafiziológiai kísérletek során fogjuk megállapítani. Akár könnyebb a gépmunka, akár nem, az izmok egyoldalú igénybevétele, a gáz, a rezgés, a hang káros hatása miatt nem látszik célszerűnek, hogy a gépkezelő egész napon át kizárólag a motorfűrész kezelje. Leningrádban a múlt év őszién megtartott munkavédelmi konferencián megdöbbentő adatokat közöltek az egyes kis gépek egyoldalú kezeléséből bekövetkező káros fiziológiai kihatásokról. A veszély, amivel a motorfűrész kezelésével jár, nagy mértékben csökken, ha az igénybevétel nem egyoldalú, ha a gépkezelő más munkát is végezhet. Hogy ez mennyire fontos, kitűnik abból is, hogy pl. a motorfűrészkezelő képződő szénmonoxidot is tartalmazó gázfelhő megfelelő koncentráció esetében is csak bizonyos munkaidő után válik veszélyessé.

A munkafiziológiai szempontok nem függetlenek a teljesítménytől. A kezelésben a gáztól, a rezgéstől, a hangtól elfáradt dolgozó kisebb munkaintenzitással és nagyobb balesetveszéllyel dolgozik. Nem közömbös a gépkezelő szakmunkás életteljesítménye sem, vagyis az, hogy hány éven át dolgozhat nagyobb hatásokkal. Az egyoldalú igénybevétel, különösen a gépek kezelésekor, károsan befolyásolhatja a fakitermelő életteljesítményét és pillanatnyilag nyert előnyökre évek múltán többszörösen ráfizethetünk. Nincs értelme annak, hogy egyoldalú munkát végző emberek munkaképessége idő előtt csökkenjen.

A munkafiziológiai szempontokat figyelembe kell vennünk a munkaszervezet kialakításakor. Ez nemcsak a dolgozókra, de a teljesítményre is előnyösebb lesz.

Összegezve az idő és költségmegtakarítási, a munkatermelékenységi és a munkafiziológiai szempontokat, a kialakítandó motorfűrészes szervezettel kapcsolatban az alábbi követelményeket támaszthatjuk:

a) A motorfűrészt minél több üzemórán át kell használnunk. Biztosítanunk kell azt, hogy a döntés és darabolás mellett fennmaradó műveleteket mások végezzék el. Jobb munkatechnikával növelni kell a fűrészelési idő arányát a döntésben és a darabolásban. Ahol lehet, elő kell segítenünk a rakodón történő darabolást.

b) Biztosítanunk kell az egy főre eső nagy teljesítményt, és a minimumra kell csökkentenünk a munkacapat vagy részleg létszámát.

c) Nem szabad megengednünk, hogy a munkanap folyamán a gépet állandóan ugyanaz kezelje.

A közelítési munkák szervezésekor elsősorban arra kell figyelemmel lennünk, hogy minden nehéz fizikai igénybevételt jelentő munkát gépi vagy fogatenergiával végezzünk el. A kézi közelítés, tő melletti felkészítés, sarangolás és összerakás esetében — a körülményektől függően — eddigi tájékoztató jellegű adatgyűjtésünk alapján az összes kitermelési munkaidő 10—35%-át alkotja. Ennek csökkentése és munkájának megkönnyítése elsőrendű feladatunk. Biztosítanunk kell azonban azt is, hogy a közelítés teljesítménye ugyanarra az energiaforrásra vonatkoztatva növekedjék az új módszer szerint.

Kísérleteink és adatgyűjtésünk a fogatos közelítéssel kapcsolatosan a legelőrehaladottabbak. Ez érthető, hiszen jelenlegi hazai viszonyainkra a fogatos közelítés a legjellemzőbb. A fogatos közelítő eszközök közül eddigi vizsgálataink alapján a könnyű és középnehéz terepen a korszerű közelítő kerékpárok felelnek meg a legjobban.

A közelítő kerékpárok nagy előnye a kíméletes közelítés biztosítása. Emellett a kerékpárok a rakodás (fel- és leterhelés) megkönnyítésével, illetve munkaidejének lerövidítésével 2—300 m-ig terjedő távolságon 1,5—3-szoros teljesítményt eredményeznek, szemben az eddig általánosan használt fogatos eszközökkel. A teljesítmények aránya 25—50 m-es távon a kerékpárok javára még kedvezőbb.

A fogatos közelítés teljesítménye a rakodásidő, a menet- és kieső idő, illetve ezek arányának függvénye. Ha kerékpárokkal dolgozunk, rönk közelítése esetében a fel- és leterhelés gyors. Eddigi méréseink alapján nem haladja meg az egy percet. A munka sem kíván nagy fizikai erő kifejtést a fogatostól. Rövid távolságon a ló sem végez fárasztó munkát. Így a 8—10 órás műszak könnyen teljesíthető.

A tűzifa és egyéb kisméretű választék felterhelése már nehezebb. Bár a kerékpárok fordulékonyak és könnyen eljutnak a feldarabolt, de össze nem rakott fához, megrakásukhoz bizonyos gyűjtőgető jellegű munka is szükséges. Hogy ez fiziológiailag milyen igénybevételt jelent, mérésekkel fogjuk megállapítani. A munkások tapasztalható kifáradása azt mutatja, hogy a fogatos nem képes a tűzifaközélelésben 5—6 óránál többet dolgozni. A ló vezetése és a nehéz gyűjtőgető, felterhelő munka ezen idő alatt is kimeríti. A ló ugyanakkor nincs megfelelően kihasználva, pedig nagyobb teljesítmény kifejtésére volna képes.

A ló és kerékpár jó kihasználása csak úgy biztosítható, ha a rönk és iparifa máglyázásában, továbbá a tűzifa sarangolásában a fogatos nem vesz részt, sőt

segítséget is kell kapnia a tűzifa felterheléséhez is. A fogatenergia jó kihasználása mellett ezzel a munka termelékenysége, azaz az egy főre eső nagy teljesítmény is növekszik.

Ha valamely 5—6 tagú motorfűrész munkacapatot ellátunk egy kerékpárral felszerelt lóval, teljesítménye — jöllehet a közelítést is elvégzi — nem csökken, sőt növekedni fog.

Mivel a rönk közelítése, felterhelése egyszerű és könnyű, törekednünk kell nagyobb darabok közelítésére, illetve a tő melletti munkák csökkentésére. Heylesnek látszik, ha a tő mellett csak részleges darabolást végzünk. A rakodón, vagy a vágásterületet feltáró pásztában elvégzett felkészítés a motorfűrész munka teljesítménye és a munka termelékenysége miatt is előnyösebb.

Ha a közelítés géppel — traktorral, csörlővel vagy kötélдаруval — történik, a munkaszervezés hasonló az ismertetethez. A közelítő gép és kiszolgáló személyzete itt is beépülhet a munkacapatba. A közelítés végrehajtásának irányelvei egyebekben azonosak a fogatos munkáéval.

A közelítés szervezésével kapcsolatban az alábbi követelményeket támasztjuk:

a) A közelítő eszközt egész munkanap alatt gazdaságosan ki kell használnunk. Az állásidő csökkenése érdekében a sarangolásban és máglyázásban a közelítőeszközt kezelő személy nem vehet részt. Szükség esetén a felterheléshez segítséget kell adnunk.

b) Mivel a közelítés egy része nagy fizikai igénybevételt jelent, a munkások egymásközt felváltva végezzék.

A motorfűrész munka, illetőleg a közelítés szervezésével szemben támasztott követelményeket csak részben elégíthetjük ki. Nehézséget jelent az, hogy a követelmények különösen a motorfűrész munka esetében nem mindig egyértelműek. Nehéz továbbá a motorfűrész és a közelítőeszköz egyidejű nagyfokú és gazdaságos kihasználásának biztosítása is.

Ezek után vizsgáljuk meg, hogy a problémákat milyen mértékben oldhatjuk meg.

Az idő és költségmegtakarítás érdekében nagyobb, a munka termelékenységének növelése érdekében kisebb munkacapatokat kell kialakítanunk. A helyes megoldásnak a kislétszámú részlegek egy munkacapatban való egyesítése látszik. A fakitermelő munkacapat két részlegről állhat. Egyik a gépi, azaz a döntési-darabolási, a másik a kézi és a közelítési műveleteket végzi. A részlegekben dolgozók számát úgy kell megállapítanunk, hogy a két munka egyensúlyban legyen egymással.

Az egyensúlyt energia vonatkozásában is meg kell teremtenünk. A motorfűrész és a közelítőeszköz teljesítményének közel azonosnak kell lennie mindkettő jó kihasználásával és hosszú üzemeltetési idejének biztosításával. Ezt a feladatot kell elsősorban a munka helyes megszervezésével megoldanunk. Fel lehet és fel is kell használnunk minden egyes fogást, minden egyes módszert, amellyel egyik vagy másik részleg teljesítményét a megkívánt szintre növelhetjük. Emellett egyidejűleg biztosítanunk kell a munka nagy termelékenységét is. Ha a tökéletes összhangot nem lehet megteremtenünk, az engedményt mindig annak a gépnek a rovására kell megadnunk, amelynek kisebb az üzemi költsége vagy amelynek kiesése kisebb káros gazdasági kihatást eredményez.

A részlegek idő és térbeli eltolódásával (egy vágásterületen belül) lehetőséget kell adnunk arra is, hogy közöttük tartalékok képződjenek. Ezzel elkerüljük a torlódást, a baleseti lehetőségeket pedig csökkentjük. Az energia így jól kihasználható és nem csökken a teljesítmény sem.

Egyeztetetők az időmegtakarítás és a fiziológia szempontjai is. Egyik a gép egésznapos üzemeltetését írja elő, lehetőleg ugyanaz a szakképzett kezelő által, a másik szerint ez helytelen.

A fűrészelésben különböző szakképzettséget kívánó műveletek vannak. Így döntést (különösen egyszemélyes motorfűrészsel) csak gyakorlott és szakképzett kezelő végezhet. A darabolás ugyanakkor kisebb jártasságot követel és mások által is könnyen elsajátítható. Célszerűnek látszik, hogy a döntést a gépkezelő szakmunkás, a darabolást pedig más dolgozó végezze. Egész napon át nem döntenek, mivel az aznap kidöntött törzseket rendszerint ugyanaz a gép darabolja fel. A döntés időaránya kisebb a darabolásénál, ezért a napi mennyiség kidöntése nem meríti ki a kezelőt. A darabolást mások is elvégezhetik, olyanok, akiket a gépkezelő már betanított. Ilyen esetben a gépkezelő lehetőleg a motorfűrész közelében egyéb munkát (pl. gallyazást stb.) végezhet.

A kézi műveleteket és a közelítést végző részlegben a helyzet hasonló. A nehéz és fárasztó munkát végző dolgozókat itt is váltanunk kell és a legnagyobb igénybevételt jelentő munkákhoz segítséget kell adnunk — különösen ha ezzel a közelítő gép vagy eszköz teljesítményét is növelhetjük.

Végezetül megállapíthatjuk, hogy a gépek kedvező kihasználásának és az egy főre eső teljesítmény növelésének szempontjait összehangolhatjuk. Ehhez azonban a körülményeket, a gépeket, munkájuk természetét és sajátosságait alaposan meg kell ismernünk. A munka jó szervezéséhez a részletes tervezés, a következetes végrehajtás, az állandó irányítás és ellenőrzés egyaránt szükséges. Ilyen körülmények között egyesíthetők azok a feltételek, amelyek a legnagyobb idő- és költségmegtakarítást, a nagy teljesítményt és termelékenységet, valamint a legkisebb fizikai igénybevételt eredményezik.

Élüzem a Mezőföldi Állami Erdőgazdaság

JANKÓ JÁNOS, igazgató

A Mezőföldi Állami Erdőgazdaság az 1957/58. évi eredményes munkájáért az Országos Erdészeti Főigazgatóság és a MEDOSz Elnöksége együttes határozata értelmében élüzem-kitüntetésben részesült. Ez az eredmény fizikai dolgozóink, műszaki vezetőink, valamennyi erdőgazdasági dolgozónk egybefogott gondolkodásának, munkájának sikere. A siker titka az, hogy *munkánkban következetesen érvényesült a marxi-lenini elmélet és gyakorlat*, hogy híven követtük pártunk központi vezetőségének és a Munkás-Paraszt Kormányának politikai irányvonalát.

Erdőgazdaságunk legfőbb törekvése volt valóra váltani azokat a célokat, amelyeket a Minisztertanács fejlesztési határozata tűzött eléje. Ennek érdekében állították össze erdőgazdaságunk dolgozói az éves tervfeladatot és ezen keresztül minden egyes dolgozó tudta, hogy mit kell tennie a határozat megvalósítása érdekében. Elvünk volt, hogy a legszebben megfogalmazott, minden szépet ígérő felajánlás is formálissá, tartalmatlanná válhat, ha megtétele után nem indul meg azonnal a harc a kötelezettségek teljesítéséért. Így napról-napra, hónapról-hónapra ütemesen teljesítettük tervünket.

Magtermelési tervünket túlteljesítettük. Az erdei magszükségletünk kielégítésében 75%-ra önellátók voltunk. Teljes volt az ellátottság kocsányos és molyhos tölgyben, cserben, kóris- és juharfélékben, akácban, rezgőnyár kivételével a hazai nyárakban, cserjefélékben és feketeferyőben. A kijelölt magtermelő állományok magszükségletünk kielégítését csak igen csekély mértékben biztosították. Magtermelőként